

angivet ovenfor, og som følger af standarden »god regnskabsskik«, forekommer det ikke rigtigt at anvende en standard, der i sig rummer sammenhæng med årsregnskabslovens øvrige regler.

Det er derfor ønskeligt at formulere de generelle krav til årsregnskabet udarbejdelse på en anden måde end årsregnskabslovens. Udvalget har foretrukket, at man – i hvert fald indtil videre – indskrænker sig til at kræve, at årsregnskabet skal udarbejdes i overensstemmelse med god regnskabsskik. Dette udtryk må forstås på baggrund af det foran anførte om de funktioner, som regnskabet har, de regnskabsstandarder, der har udviklet sig eller generelt vil blive skabt på grundlag af begrebet »god regnskabsskik«, og den praksis med hensyn til årsregnskabet opførelse, som allerede er skabt i forbindelse med udøvelsen af tilsynet med stadfæstede fonde.

Udvalget finder det imidlertid hensigtsmæssigt, at der allerede nu i et vist omfang fastsættes visse regler om regnskabsaflæggelse. Det kan således vise sig hensigtsmæssigt at stille krav om, at der ved udarbejdelsen af regnskabet anvendes en bestemt ensartet fremgangsmåde, eventuelt således at regnskabet opstilles på et bestemt skema eller formular. Det vil endvidere kunne overvejes at stille særlige krav til regnskabsaflæggelsen ved fonde over en vis størrelse, herunder et krav om afgivelse af en årsberetning, der supplerer de oplysninger om fondens virksomhed, som regnskabet giver.

Hjemmelen til at fastsætte administrative forskrifter foreslås optaget i § 42, stk. 1, nr. 6.

Søren Rasmussen kan ikke tilslutte sig den af flertallet foreslåede formulering af lovudkastets § 19, stk. 1, men finder, at også ikke-erhvervsdrivende fondes regnskaber bør give et retvisende billede af fondens økonomiske stilling.

Efter gennemførelsen af årsregnskabsloven er den gældende lovmæssige standard – eller generalklausul – på regnskabsområdet »et retvisende billede«, hvorimod »god regnskabsskik« udgik som lovfæstet begreb og blev henvist til generelt at spille en udfyldende rolle, bl.a. i ikke-lovregulerede forhold, eller hvor der gives valgmuligheder.

Der må advares imod at genindføre begrebet »god regnskabsskik« i forbindelse med

regnskabsaflæggelsen for ikke-erhvervsdrivende fonde, idet en naturlig følgeslutning heraf måtte blive, at et regnskab aflagt efter »god regnskabsskik« ikke behøver at være retvisende. Begrebet ville derved blive devalueret på en måde, som fremover ville gøre det uanvendeligt i den foran beskrevne rolle.

Søren Rasmussen er i øvrigt enig i, at en række af årsregnskabslovens regler ikke er egnede i forbindelse med ikke-erhvervsdrivende fonde, hvilket ikke vil kunne misforstås, når der ikke er henvist dertil. Dette medlem kan også tilslutte sig udvalgets bemærkninger vedrørende fastsættelsen af administrative forskrifter.

Af de anførte grunde foreslår dette medlem § 19, stk. 1, udformes således:

»Fonde skal aflægge et årsregnskab, der giver et retvisende billede af fondens aktiver og passiver, dens økonomiske stilling samt resultatet.«

Til stk. 2

Ifølge bestemmelsen skal regnskabet underskrives af bestyrelsen og indsendes til fondsmyndigheden inden 6 måneder efter regnskabsårets slutning.

Regnskabet indsendelse til fondsmyndigheden er et nødvendigt led i det tilsyn, som foreslås etableret med alle fonde, jfr. lovudkastets kapitel 11. Med hensyn til fondsmyndighedens opgaver og beføjelser i relation til årsregnskabet henvises til bemærkningerne til kapitel 11.

Indsendelsen af regnskab til fondsmyndigheden medfører, at regnskabet bliver undergivet aktindsigt efter reglerne i offentlighedsloven.

Som anført i bemærkningerne til § 3 er det et væsentligt formål med den foreslåede registreringsordning at skabe øget offentlighed omkring fondenes virksomhed. Muligheden for at blive bekendt med årsregnskabet er et vigtigt led heri.

Efter udvalgets opfattelse knytter der sig ikke væsentlige betænkeligheder til at bringe offentlighedslovens regler i anvendelse. Udvalget lægger herved vægt på, at loven åbner mulighed for at undtage oplysninger i årsregnskabet fra aktindsigt, hvis oplysningerne vedrører enkeltpersoners personlige eller økonomiske forhold, jfr. offentlighedslovens § 2, stk. 1, nr. 1. Dette vil ofte være tilfældet med hensyn til navnene på dem, der har